

ΝΟΥΜΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 27^η του Τριμήνου 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονομίου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 210

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

- ΣΟΛΩΜΟΣ. Αὐτοσχέδιοι Ἰταλικοὶ αἵχοι. (Μετάφραση Παύλου Ἀρτέμη).
- ΨΥΧΑΡΗΣ. Ἐνα γράμμα.
- Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ. Οἱ Μισόγλωσσοι.
- DANTE. Κόλαση—τραγούδι εἰκοστὸ πρῶτο. (Μετάφρ. Γ. Ζουφρέ).
- ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ. Ὁ «Πονιολόγος» τοῦ Κόιντικα 701 τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης τῆς Ἀθήνας.
- D. ASTERIOΤIS. Νεοελληνικά γράμματα.
- Α. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά. (Τοῦ Βίνκας—ὁ Μαργαθάνιος δρόμος).
- Α. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ. Ἐνα βιβλίον.
- ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Τὸ χιόνι.
- Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Τὸ ἄσπρο κεντητὸ φόρεμα
- ΑΓΑΘΟΥΔΗΣ. Πρόλογος.
- M. GROS. Τὸ μάτι τοῦ παλαινοῦ.
- ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Κώστας Γαζίας. Σπ. Περούλης.
- Δ. Π. Τ. Φαινόμενα καὶ πράγματα (Ρούζβελτ καὶ Ψυχάρης—Ἀξιοματινοὶ δίχως σιγατὸ—Θάνατος στὸ ρουσοφί—Ἡ ἀνημποριά τοῦ κ. Τραπεζίτη—Τὸ γιατρικὸ—Ἡ γνώμη τοῦ δημοκράτη.
- ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ—ΒΑΡΒΑΡΟΠАЗΑΡΟ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—Ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΠΟ ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ*

I.

Ἐπὶ κοίτην μου ἐν νυκτὶ ἐζήτησα
ἐγάρπησεν ἡ ψυχὴ μου ἐζήτησα αὐτὸν
καὶ οὐκ εἶδον αὐτόν.

* Ἄσμα ἁμάτων Κ. III. 1.

Νύχτα βαθεῖα παντοῦ πικρὸ σκοτάδι
Κι' ἀλαλή ἐρμιά. Τὸ σπητικὸ μου ἀφένω
Ζητώντας τὸν καλὸ μου στὸ ἔρμιο βράδυ.
Κράζω: δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς στὸ θρόνο.

Στὰ φύλλα ποῦ ταράζει αὔρας χᾶδι,
Ξαφνιαζομαι παλμοὶ μὲ πνίγουν, σβύνω.
Μὴν εἶν' ἐκεῖνος; Ὁχι... πλάνη. Στοῦ Ἄδη
Τὸ σκότος μοναχὴ τρέμω νὰ μείνω.

Δρόμο ἀπὸ δῶ, ροῦγ' ἀπὸ κεί γυρίζω:
Μὴν εἶδατε ποῦ βρίσκεται ὁ καλὸς μου,
Τῆς πονεμένης μου ψυχῆς τὸ φῶς μου;

Παρακαλῶ θεομὰ καὶ ξεφωνίζω
Ὅμως μιὰ δὲ βγαίνει οὐτ' ἓνα στόμα,
Ποῦ εἶναι νὰ μοῦ πῆ. Καὶ φεύγω ἀκόμα.

* Rime improvisate. — Πρωτοδηγήσαν στὴν Κίερυρα τὸ 1822. Σανατοπώθησαν στὴ Ζακυθινὴ ἔκδοσιν τοῦ 1880 καὶ στὸ Μαρσαλὴ τὸ 1901. Τὰ τρία παραπάνω σονέττα εἶναι τὰ πρῶτα τῆς σειράς.

Ἡ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΤΕΜΗΣ (Θ. Μακρῆς)

II.

Ἀπίγγαίλόν μοι ἐν ἡγάπησεν ἡ ψυχὴ μου.
Ἄσμ. Κ. I. 7.

Ποῦ νᾶσαι; Ποῦ νὰ βροῖσκεσαι; Δές, βράζει
Στὸ μεσημεριανὸ λιπόβρι γύρω ἢ πλάση.
Γνέφια ἀναμμένα ὁ οὐρανὸς σωριάζει,
Κ' ἔρμα στέκουνε γύρω ὄρη καὶ δάση.

Ποῦ νᾶσαι; Ποῦ νὰ βροῖσκεσαι; Σπαράζει
Ποῦ τὴσιν ὄρα ἢ ψυχὴ μου σ' ἔχει χάσει.
Παντοῦ σιγὴ ὁ φόβος μὲ ταράζει,
Ἄχ! ἔλα, ὁ κλαῖμός μου νὰ σωπᾶσθαι.

Ποῦ νᾶσαι; Ποῦ νὰ βροῖσκεσαι; Τὸ ρυάκι
Βουβὸ κυλάει καὶ θολωμένο ρέμμα,
Γλυκὰ δὲ σεὶ τὰ φύλλα τ' ἀεράκι.

Μὰ σ' ἠδῶρα τέλος κ' εἶμαι πιά δική σου
Παντοτεινὰ δὲ σ' ἀγαπῶ δὲν εἶναι ψέμμα,
Καὶ δάμαι πάντα ἀγάπη μου μαζί σου.

III.

Ἐάν μὴ γνῶς σεαυτὴν ἢ καλὴ ἐν γυναίξιν.
Ἄσμ. Κεφ. I. 8.

Τὰ κάλλη σου ἂν εἶν' γιὰ σὲ κρυμμένα
Πάρε τὰ βοσκοτόπια, σὺν ἀρχίσουν

Τῆς χαρᾶν τὰ φῶτα νὰ φεγγίσουν,
Πλάσμα, π' ἄλλο δὲν εἶδα σὺν ἐσένα.

Τ' ἀρόνια χαροπὰ δὲ σ' ἀκλουθήσουν
Βελάζοντας γλυκὰ κ' ἐρωτημένα,
Ὅς τὸν Ἀποσπερίτη ν' ἀντικρύσουν
Ποῦ τὰ καλεῖ στή στάνη δλα ἐνωμένα.

Κ' οἱ πιστικοὶ δὲ σ' ἀκλουθήσουν πέρα
Κι' ἀγνοῦς χοροὺς τοιγύρω δὲ σκορπίζουν,
Παίζοντας μ' ἄλλη γλύκα τῆ φλογέρα.

Ὀλόχαρα εἶν' τὰ μάτια τὰ γλυκὰ σου
Κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο πιδ λαμπρὰ ἀχιδιάζουν
Ἐβγα νὰ νοιώσης πῶς εἶν' ἡ δημορφιά σου.

Παῖσι 1906.

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΤΕΜΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ κ. ΨΥΧΑΡΗ

Πάνου στὸ ἄρθρο ποῦ δημοσίεψε ὁ κ. Γ. Ἀρκέριος
στὴν 206 ἀριθμὸ τοῦ «Νουμά» γιὰ τὸ Ντρεῦφουσιμὰ, ὁ κ.
Ψυχάρης μᾶς γράφει τίς λέγουσα:

«... Νὰ πῆς τοῦ «Νουμά» πὺς πολὺ καλὰ
ἔκαμε κ' ἔβαλε κάτι γιὰ τὴν ὑπόθεσιν νὰ πῆς τοῦ
Ἀρκέριου πὺς πολὺ συγκινήθηκα ποῦ μὲ θυμήθηκε
σὲ ὅσα λέει στὸ καλὸ του ἄρθρο γιὰ τῆς ὑπόθεσιν
τὰ ἱστορικά. Δυὸ μεγάλες ἀγάπες γνώρισε ὁ νοῦς
μου, τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικὸ καὶ τὴν ὑπόθεσιν.
Μάλιστα δὲν ξέρω ἂν κάποτε περισσότερο κὶ ἀπὸ τὸ
ζήτημα δὲ μὲ ἀναφετὸ ὁ ντρεῦφουσιμὸς. Ἀλήθεια,
ὅπως τὸ λέει ἀριστα ὁ Ἀρκέριος, κιντύνεθε τότες
κλάκαιρο ἓνα ἔθνος, καθὼς καὶ τὸ ρωμαῖκο κιντυ-
νίθει κλάκαιρο μὲ τοὺς δασκάλους. Καὶ τότες ἀξίζει
τόντις νὰ σηκωθῆ κανεὶς στὸ ποδᾶρι, νὰ χυθῆ ἐκεῖ
ποῦ βράζει καὶ τίποτα δὲν τοῦ φαίνονται οἱ φουρ-
τοῦνες. Ἀγάπες τοῦ νοῦ μας! ποῦ σοῦ εἶπα. Μὰ
ποιὸς τίς ξεχωρίζει καθαρὰ τίς ἀγάπες τοῦ νοῦ
ἀπὸ τῆς καρδίας μας τίς ἀγάπες; Ἐνα καὶ τὰ
δυὸ, καρδιά καὶ νοῦς, ψυχὴ καὶ σάρκα, ἓνας ὁ
ἄθρωπος.

«Χαμπάρι δὲν ἔχω γιὰτὶ ἔξαφνα ἐπίασα τίς
φιλοσοφίες. Νὰ, πολὺ πιδ ἀπλὰ τὸ πρᾶγμα καὶ ποῦ
βλέπει κανεὶς τὸ κακὸ, τὴν ἀδικία, τὸ θάνατο, βρά-
ζει τὰ δυνατὰ του, κατὶ νὰ κάμῃ. Τῶρα τέλειωσε.
Ἡ νίκη στάθηκε μεγαλῆτερη ἀπὸ ὅτι τὸ νόμιζα,
γιὰτὶ ἀπαρχῆς ἐγὼ καμιά ἐλπίδα δὲν εἶχα κ' οἱ
φίλοι μου μὲ κατηγοροῦσαν γιὰ τὸν πεσιμισμὸ
μου, ποῦ δὲ μὲ μπόδιζε ὡς τόσο νὰ ἐνεργῶ καὶ μὲ
τὰ μικρὰ μου τὰ μέσα. Ἐτσι θαρρῶ πὺς πρέπει
κανεὶς πάντοτε νὰ κἀνῃ τὸ χρεὸς του, ἀκόμη καὶ
στὴν ἀβέβαιη τῆ νίκη.